

ტარტარაზი

სურ. ტაბატაძის

426-F

კეძე

50 მანეთი ამ სურათზე უკეთესი წარწერისათვის.

კონკრეტის პარაბეზა ივ. 31-15

ლ ა ჯ ი რ ე ბ ა

ბიველი ჩვენი შეხედვრა საუკეთესო დრამატისმით. მოსდა ჩვი შემდეგ გარემოების დროს: მე მივიზილი ტროტუარზე, რომ გასაჩერებლთან ტრამვის ვაგონისთვის მიმეწვრა. ასეთ შემთხვევაში ყოველი წუთი არაგალიტივით მივითვს, რადგან ჯერ არ დაბადებულა კაცი თბილისში, რომელმაც დახლოებით მანძი იცოდეს როდის გამოვიდეს მისთვის საჭირო ნომერი.

ვინ იცის, რამდენ სულიერ მღელვარებას აქვინია ადგალი ამ ნიადაგზე.

მე ვცნობდა აღმიახს, რომელმაც ტელიისში თავის ხანძკულ ტოკების მიხნად დაიხსია ამ უჩუბურ მოვლენის გაბოკვლება, მაგრამ ისე დასტოვა თბილისი, რომ საიდუმლობას ერთი წუთითაც არ ახდა ფარდა. პირობითი, საიდუმლოება კიდევ უფრო მიუწვდომელი ვახდა.

ჩა გზას არ მიზიარა მან, რომ ცალი თვალით მაინც შეგვეჩვირა ნასილად დაფარულ საიდუმლოების წილამში, მაგრამ ყველაფერ ამოა იყო.

საქუთის თვალებით მიხანახეს, როგორ იდგა ის ხშირად რუსთაველის პროსპექტზე უბინოებით ხელში და ერთი რომელიმე მიმართულებასაკენ მიხედავ ვეგანების ნორბებს იწერდა წიგნებში, შემდეგ ის იჩინებდა ჯერ დაბრუნებულ ვაგონების ნომრებს და არასოდეს ეს ნომრები არ გამოჩნდებოდენ წიგნებში ჩაწერილი რიგს.

მაშინ მას აქვი შეეპარა, აქნებ გზაში ცვლილი ნომრებსო და ხერხს ხიზართა.

მაშველი ნომრების ნაცვლად, მან დაიწყო ვაგონების მოკლე აღწერის ჩაწერა კონსტანტინ - ვაგინანთითი. ის ცდილობდა, რაც შეიძლება მოკლე და საბარტი ყოფილიყო ის აღწერა.

ბაკალთავე:

ვაგონი № 1. ფერი გამოუჩვეველი. ბირველი შეხედვით ნესტის ფერი. დაკვირვების შემდეგ ვერის დაღმარისი ტლიანია, როცა მიდის, ყოველ თითო სავების ვაგონის შემდეგ ისე ხტება, როგორც ბელურა. ვატმანა ვაბურებელი. კონსტანტინო ასეთივე.

ვაგონი № 6. ფერი ჯერ არ ნახული. ეტკობა როდისდაც ყვეთა იყოფილი. შეიძლება მწეხვ, ტბობება წითელიც. პიკინიონს ცუდად შეკრულ მონტები. ვატმანა არ სჩანს. მგზავრებში თუა ჩაბაღლი. კონსტანტინო ფეხით მისდევს ვაგონს უკან, ვაგონში უდგობლის გამო, ის და "პროუენების" უფრო იოლად დასაბურთად.

და სხვა...

მაგრამ არც ამ ვერხმა ვასჭრა. სადაც ჩვეულებრივ აღმამანს ვაგონების მიერ მიუწვდომელ ადგილას, ვაგონები თითქმის აბრუნდენ ერთმანეთს, და მირზივ ანადგურებდენ დაკვირებების.

ასე გაგოჩილდა ერთ თვის.

ბოლოს და ბოლოს ეს ცნობისმოყვარე აღმამანი იძულებული ვახდა ნაღვრად დატოვებია თბილისი, რომ ქვეყნზე არ შეკრულიყო. მაგრამ საბჭოთა, რომ ის ხელა ნორმალური აღმამანი რკოს.

როგორც ხმება ღაღის, ის დღეს თურმე დიდ მიცნებურულ ლაზარტრობულ მუშაობას აწარმოებს, რომ როგორც ვაგონარკეთის ტელიისის ტრამვისი საიდუმლობა. მამასაჩივრე, მე მივიზილი ტროტუარზე, ვაგონი კი უკვე გასაჩერებელს უახლოვებოდა.

მე უკვე თითქმის მიხანახან ვიყავი, როდესაც უერტლ გზა გაღალიდა ვიდე მოქალაქემ და შემეჩვირა:

"შემძებნა რიოვად სტრეტე ვითისათა..."

— დროჩა — მე ისევ გავქცეხას ვაბრუნებ, მაგრამ უკვე გვიან იყო. ვაგონი დაამარცხა საბარტროლი ნომერიც მალე მიიძალა მისახვევში.

მე და მოქალაქე ურამანას მოვეჩერებოდი. სულეტი მღვანარობის შესახებ კომენტარები შედგებოდა.

— მე ბგერს არ ვაგაჩერებო! — თქვა კიდევ მოქალაქემ

— თქვენ იცით... ესა რივად გაჩერებული ვარ...

— უჩიროვებს ყოვლისა. მე ვთხოვთ... გულის სიღრმედან ვთხოვთ. ნუ გამიხატავთ თქვენ სახეზე ზრის ან სიძულესა... ნუ გათავადუთ დაუქვემსდებლად მისთვის განსწორებულ თაგონეკარობას... იცოდეთ, რომ თქვენს წინ დგას ცხოვრების და ლუხუჩარ ვარემობიანა მსხვერპლი. მსხვერპლი, რომელიც ყველგან ელს ეხლა ხსნას... მე დარწმუნებული ვარ, რომ თქვენც გამოადვილიათ როდისღაც უსახლოობა და სიმშლი... სიმშლი და წყურვილი... ვინ იცის, იქნებ ის საბარლო პირივინება, რომელიც თქვენს წინაშე დგას ეხლა, რივდისაც ლლი იყო ცხოვრების... ფა რთო საზოგადოებისაგან პატრეცემული... მაგრამ სოციალურმა არეულობამ დასჯა ის ქვევითგასული ანუ შევსებულ ვნელო... და ესა მას იმის საშველადეც კი არ აქვს პირტი ვნელო პურით მიოკლას რი რდის სიმშლი... მე მივიზი თავ თქვენს კეთილშობილ ჩინობას, მაგრამ თუ კი ვცდები და ჩემს წინაშე დგას ისეთივე გაჭირებული, როგორც მე... ო, აბატრე მანინ თავებულს... იგი არ დცემულია ჯერ კიდევ ისე, რომ:...

რამდენი გულწრფელობა და გამოუთქმელი ტრავვა იყო ამ სიტყვებში: მე მიტყვენიდა, რომ არ მქონდა იმ ერთ მაოურებ მტბი, რომელიც ტრამვაისტთვის მქონდა ჩამოლული ხელში.

მოქალაქის თვალები კი სასოებით მოამჩერებოდენ. მე უჩიროვლად გაუწოდე მას ეს უკანასკნელი შაური და სარქველისაგან განსაღვრებული ჩქარი ნახივით ვანეკობრიდი. მას.

მუდამ ასე ხდება. როცა ვინდა, არასოდეს არ გავქნე ვული, როცა კი ვინდა კი... არც მამნა ვაქვს.

სწორედ ამ დროს ჩამიბარა ისევ საჭირო ნომრება, მამაგრამ ჩემი მაური ვავე სხვის ჯიბეში იყო (ღმერთმა შეიარაგა) და ფხვით გაუდგეკი ვახს.

უქნიდამ კიდევ ისმოდა წყნარად, მწუხარებით საუკუნხა. ეს ადამიან გაჭირებული მოქალაქე ეხლა სხვის უსუნეზობად თავის გაჭირებებას.

— ასე იფა შენი გვერდების... დიაკარე აქედანა... მსოი იფა ვიხარე აღმამანის პასუხი და მე ვაჭყრეოდა მას ნაღვრად, რამდენად ველოდა აღმამანი კიდევ...

წეროდ მე ვნახე იგი ისეთი მღვანარობაში, რომ ჩანბოლიანაც კი აეწუხებოდა ვული.

იგი დღის იღვა სამიტიტრის წინ ფხვებზე. სახე წამოჩილესდა. აღბადა ჩემი დანახვის თუ შერცხვა. მე ათბოლიანი ვაჭყრეოდა მას. ამ თანხან იგი ისე ვახაზა, რომ ენის მოზრუნებულ კი ვერ მოახერხა მაღლისის სათქმელად ამის შემდეგ მე ხშირად ეხებოდი მას. და ჩემი ვაგონის ქვეშ მოზოროდ რიი ასათი შეიცვალა მისი საიდუმლოებულობა.

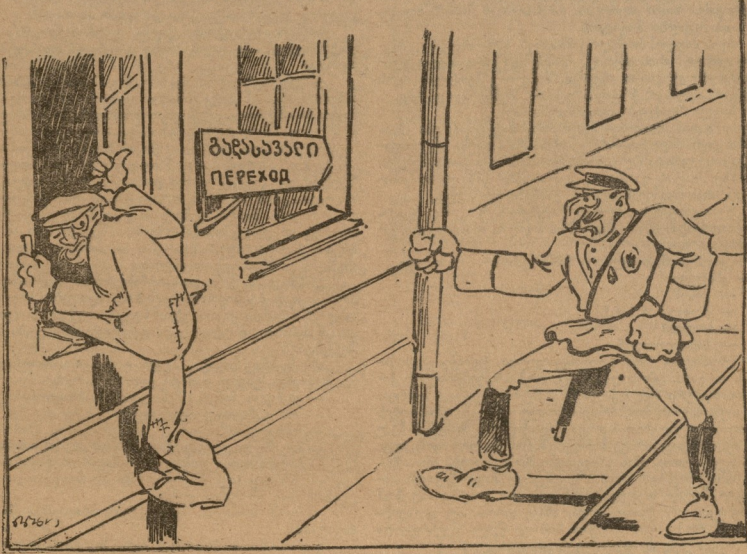
თუ აქამდის თხოვდა, ესა მოითხოვდა. საგულისხმობი იყო ერთი შეხვედრა.

ქე სასაღილოდენ გამოვედი ნასაღილოცე.

თ ა ვ ი ს ე ბ უ რ ა ლ ბ ა ი ბ ო მ

სურ. დონის

მილიციელი (ქურდს): ხად მიძებრე შენ ქურდო, შენა! ქურდი: ვამს! ერთი ამას უყურე და?! ვერა ხედავ აი აქ რა სწერია? მეცვადავდივარ რაღა?

ღე უკვე კარებთან მელოდებოდა.
-- ყბაწვილო, რას შევებით ამდენხანს. ერთი საათითა ჩაც აქ მაყურატტებთ!..
-- მერე ვინ გეხვეწებოდათ!.. დამანებეთ თავი... ანა.. უკაცრავად... ბოდის ვიხდი... მე კინაღამ დამავიწყდა, რომ რა იცის მაძღარმა კუქმა მშიერი კუქის გულში წუხილი... უკაცრავად... უკაცრავად:: ყველა თავისთავზე ფიქრობს:: მწვანადი:: ხილია, ორ ბოთლი ლუდი... კვარტი ღვინო... ლიმონადი:: დაბ, ამის შემდეგ, რა თქმა უნდა, თქვენთვის გაუგებარი აქნება სხვისი მუცლის გაჭირება...

იგი აღმშეთებულ საუბრით მომყვებოდა გვერდში მან შეუბრალებლად ჩამოთვალა ყველა საქმელები აზიური და გეროზიული, რომელთა უმეტეს წილს არსებობა მე მხოლოდ ყურმოკერით ვიცილი... ყველა ხარისხის და ნომრის ლენიები... და საერთოდ ყველაფერი ის, რისიც ჭამა და დალევა შეიძლებოდა... და ყველაფერ ამას მე მივირთმევი თურმე, ის კი მშიერ დატრატალობდა ჭეხაში იგი ბინის კარებამდე მიყვდა.

დღი ხნის მოლაპარკებარ შემდეგ, როგორც იქნა, დათანხმდა სამ შურის მიღებაზე (შაურზე და ორ შაურზე უარი სთქვა).

მერე დღეს უკვე ალიონზე მიკაცუნება კარებზე და მოითხოვდა, სანამ ათ შურის არ ვახუქებ, მინდა განაგრძობს კაცუნს და გაიმეორებს ამას ყოველ დღეს 5 საათიდან 8 საათამდე, და თუ ესეც არ გასჭირს, ოთხ საათზედაც შესაძლებს მოვალეობის ასრულების დაწყებას.

ფულის უქონლობის გამო, მე ძვილი შარვალი შევაძლიე მას, მაგრამ მან კატეგორიული უარი განაცხადა კმაყოფის ნატურით მიღებაზე და შემპირდა მეორე დღეს შემოვლას. მეც შევპირდი, რომ თუ კიდევ შემოვალა ფეხს კიბეზე, პირდაპირ წინაპრებისაკენ მოუხდება გამზავრება.

იგი წავიდა. მაგრამ დარწმუნებული ვარ, რომ შესარულუმს თავის დაპირებას და ხვალ დილას ისევ აქ აქნება: და მაშინ მეც რომ შევასრულო დაპირება, შესასრულეს განუეთებში გამოცხადებულ დაპირებას დაპირებას გამომცხადებელი?

სინებატო.

ხელოვნური კვილები

ძალიერ არის და ძალიერ, ძალეს გააჩნია. ზოგეერთი ისეთია, რომ ზვედ დაკრულ მკვლს არეკს და უსაბილოთ დატრეკებს. ჩვენც ისეთიყაა, რომ სხვისას ქაიამს მოიპარავს და საბოლოო მოგატანს.

არის ძალი, რომელიც მისდევს. ასეთ ძალეს შეეგარს ცხებიანი. არის ისეთიც, რომელიც თბილისელი ჯენტლებივით ლოგინში აწვენენ, ძალიც შეიძლება იყოს წუსტაობა, წუსტაიც, ქოჯაიც, ქვიანი, შეშპარაიც და სხვ. აი, ასეთმა ძალიმა—შეძებარმა ძალიმა დაღუბა მსახიობი ვაკო. ძალიმა—ისიც შეძებარმა ძალიმა არ დააფუას ვაკოს ოცდაათი წლის მოღვაწეობა პრეზიდენტის ქალაქის სცენაზე, სცენის გარშემო, კულისებში, საბილითო კასაში და სხვა ადგილებში და... წაწყმინდა სული.

რასაკვირველია, სულის წაწყმინდა, როგორც ასეთი, ღღეს აღარავის სწამს, მაგრამ იმ ძალიმა მაინც სული წაწყმინდა.

- კი მაგრამ, ძალის რა წაწყმენდებოდა, — იკითხებო.
- კბილები,
- ვისი?
- მსახიობ ვაკოს?
- სიდიდან?
- სასიდიდიდან.

ცნობილია, რომ პროვინციალური ქალაქი დედაქალაქს არ გავს. ცნობილია ისიც, რომ პროვინციალურ ქალაქს თუკართი დედა ქალაქის თატარზე ბეგიად მცირეა. ისიც ცნობილია, რომ პროვინციალური ქალაქის მსახიობის ხელფასიც გაცილებით მცირეა დედაქალაქის მსახიობის ხელფასზე, თუნდაც ორივე პროფკავშირის წევრიც იყოს, თურმე სულ ერთია, ამას არავითარი შნიშვნელობა არა აქვს. ამიტომაც იყო, რომ პროვინციულ მსახიობ ვაკოს ბიუჯეტზე ხელად დღეფიცტიანი იყო და ოცდაათზე მეტი დანართიც არ შეეძლებოდა. ამევე დროს, ნუ დავაიწყებდით, რომ ვაკოს თითქმის სამოცი წელი შეუსრულდა და სჯავა შორის ოციოდე კბილი დააქალა.

რასაკვირველია, ვაკოს ხელფასით არავითარი კბილის ჩაღება არ შეიძლებოდა. ამიტომ ვაკომ გადაწყვიტა გაემართა ბენეფისი და ხელიერ კბილის ჩასადგმელ ფული მოეგროვებია. საბენეფისო წარმოდგენაზე ორმოციოდე მოქალაქე დაემხებოდა, რომელთაც წინდაწინ ხეყენა მუდარით აყივნენ ის ბილითები.

წარმოდგენიდან ვაკოს თობი თუმანი დარჩია, რომლითაც ზმს თობი ხელოვნური კბილი ვაკეთებია.

— ხომ არ ამოვარდებდა? — კრძალვით შეეკითხა იგაყბილის თქმის.

- თუ შენით ამოიღებ, თორემ თავისით—არა.
- შე შეშობილა ამოვიღო და ისევე გავიკეთო?
- როდესაც გინდა.

ვაკო გახარებული წამოვიდა.

- რა ქენი? — შეეკითხენ მას ამხანაგები.
- ჩავიდგია...
- რამდენიც?
- თობი.
- გეპავენი?

— მოკლეთ, რა ვაქენეთო... კბილია, ტანჯა ხომ არ ხრის... მოიგერია ამხანაგები კაკომ:

- აბა მაღაროი შენზე...
- თავი დამანებეთ, ფული არ მაქვს.
- ფული არ გაქვს, გენდობაში.
- წავიდენ.
- აბა, თობა, დაგვისხი.

შეიკრანმა ბჭვით ჩაავთიერა მსახიობები, მან იცოდა, რომ არც ერთს გახეიერებოდა გროში არ გახანდა.

- კარგა ბეგერ შეგროვდა ნისია!
- ნუ გეშინია, ფული არის.
- ვაკოს შეძებარი ძალი სიამოვნებით შეხვდა ამ მოე-

ღღესას მან იცოდა, რომ წინამდებარე ქეიფიდან მას ორიოდ ძალი მოეწვედა. ძვალს კი ხომ იცოთ, საკმაოდ დიდი შამშენელია აქვს მთერე კუქისათვის, თუნდაც ეს კუქი ძალს ეკუთვნოდეს. მსახიობ ვაკოს ძალს ერთია კვირა იყო „სლოვა“ არ ქინდა მიღებულ ამტარში იგი გველითი ატლდა საჭეფოდ დამატარ პატრონი.

თამადა ამეტყვევლა, ქექები დატრიალდა. შაკეტანი დატრიალდა, სამი ღღის ხარბო გააცტელა და სტუმრებს მიაჩთავა.

— ვალდებრძლოთ მეგობრებო ამ ქეიფის მიზეზი, — ამბობდა იგი. ამ პატარა საქართველოში ვაკოს ზადლო მსახიობი იშვიათია. ღღეს ვაკო არის ჩვენი მასპინძელი, მაგრამ ქეიფის ნამდვილი მიზეზი არის არა ვაკო, არამედ მისი კბილები. მაგას რომ კბილები არ ჩავდებო, ეს ქეიფიც არ იქნებოდა... ამიტომ ვაკოს კბილები უსურვოთ ბოლომდე შერჩენოდეთ ღღესის უნარი და სიფაქიზე. მართალია, დამზღვევმა კასამ არ ინება პატრეო ეცა ვაკოსთვის და კბილები ჩავება, მაგრამ უკბილოთ ვაკო მინც არ ღარხა და სწორად ამ კბილების გამოისობა შეეცობებთ ამ ჩვენს პატარა საქართველოს შევიღებ. გუმბარჯოს ვაკოს კბილებს ამ კოპჩია საქართველოში.

გაიხსა ვაზა, ტანი და სათხანვერიანთ „მრავალ ეამიერ“. ვაკო ბეზენიერად იღებოდა და უბის სიღრმეში ობლიად მოხანდა ვაკოს ექვსი ნუგეში—ექვსი კბილი. ვაკოს შეძებარი ცქმტავდა და გადმოყრილ ძელებს ახრამუნებდა.

სმა, შუმადე მივიდა, საყვირი გამოილია, მხოლოდ ღღეი და მხოლოდო უბევი. თამადა ვაკოს ახბირდა.

- ვაკოჯან, მძევენი გინდა კბილები როგორია!
- რა ეშმაკე უნდა ვაკო?
- ამოიღებ?
- თუ მინდა კიდევ ამოვიღებ და კიდევ ჩავივამ.
- სასახლოვანი ყოფილს! — ჩაურთო მიკიტანმა.
- ანოლო თუ მძა ხარ, სახრავი მაინც არავფრია, ღღის ხარ არ უნდა დეკვა.
- რომ ამოიღოს, მერე ვეღარ ჩაივამეს, — წააქეზა მიკიტანმა.

ვაკო საკმაოდ მთერალი იყო. მიკიტანის სიტყვეებმა მართლაც წააქეზა და თავი მოიფინა.

— არც მასეა საქმი, თობი თუმანი დოუკარკულე... ამდენა ფული იმბრტ მივეცი, რომ კბილებმა ჩემ ქუჯაზე გეკაროს. ზინდა ამოვიღებ, ზინდა ჩავივამ. — ამ სიტყვებზე ვაკომ ბრძნო ჩაიყო ხელი, ხელოვნურად ჩადგმული მქმსი კბილც ამოიღო და ხელში შეატრიალა.

გაიხსა „ოჟმა“. მოქეიფებმა ოვაციბი გაუმართეს ვაკოს კბილები. გამარჯვებულმა ვაკომ კბილები ახლო მღებარე მაგიდაზე ჩაივამა და ყანჩი იილი ხელში.

— აი, სანამდ მბილს შეეცობებო და ტენხიკა... კბილს გინდ ანოლო, გინდ ჩავივამ. ამას ქვიი ცოცილო წავიკა! მან გაუმბარჯოს... ჯეკეს: მიაძახა ვაფთობებულმა ვაკომ თავის მტებარს, რომელიც მაგიდაზე შესტა.

შევე გუარხი იყო: გაუწყმენებულმა ჯეკემ არ შეობრიადა პატრონი. მას არავფრია გავიგებოდა ხელოვნური კბილების და ანტროპიც იყო, რომ მაგიდაზე დაწყობილი ვაკოს კბილები ხარჩოდან ამოგდებულ ძელების ნატეგებით ჩასთავლა და წავატანა პირი.

ვაფთობებულმა და გამთხზობებულმა ვაკო წამბრტა და ძალს დატრეკო. მოქეიფებმა სული განაბეს. მიკიტანი აილყნა. ვაკო ევლში სწვდა ჯეკეს, მაგრამ ჯეკე ისე ხამი იყო: ღრანჭეს ორი მოქეიფით დამასტვრია მან ვაკოს თვის ბერეფასი და საამაყო კბილები და ყელისიერ გაუღღესა.

თქმა აღარ უნდა, რომ ამ ამბის გამო ქეიფი დამზღდა, ოჟმადას „საყველაწმინდოც“ არ დაღლებოდა, ისე წამბრტა სუსტრიდან.

გულწასულა ვაკო ძლიეს მოაბრუნეს. ჯეკესმა, როგორც ამბობენ, „რახელი“ მასეა პატრონს და ყუჩადან გავარდა.

ვაკო აღმა დაზღვევ ვაკოს წინაშე შუმადგომლობს ახალი კბილების შესახებ. ალღარა-ალღარასან.

გ ა ბ რ ი ე ლ ი

სოფელ ცერცვიანის კომუნარტივის გამგე მებტად პა-სტუსისმებტად მუშაკი გახლდათ. მისი მუშაობა კი მთელს რაიონში ოღონდაც რომ სამავალითო განდა:

ჯერ იყო და როცა განბრლი კომუნარტივის გამგეთ დანიშნეს, ის იანივე მუდელ კომუნარტივის გაჯანსაღე-ბას: მოაქრო მშენიერი ყაფაზენი, დახატინა ფერადი და ოქროს ასოებანი აბრები (ქალაქლები „გუფესკეს“ რომ ეძახიან) შეხატინა მშენიერი აუცილი, და გარეგნულად ისე ააქრელ კომუნარტივი, რომ... მაგრამ თქვენ არ იფიქ-როთ, რომ ეს ცყო მარტო გარეგნულად—არც „შინგნულ-თან“ დაკლო გაბრიელმა ზრუნვა:

— მიიღო რიგში მან გადასინჯა კომუნარტივის სა-ჭონლის ნუსხა და საწყობი, სადაც აღმოჩინა მებტად „შე-ღუფარებულ“ სქონელი: საპინი, შვითი, ნავითი, მარლი, ლუფარებული ლურსმანი და სხვა ამგვარი.

გაბრიელმა გულამოსკენით დასაქნა:

— აჰ! ის, რას ნიშნავს ჩამორჩენილობა: ჩვენნი ხელი-სუფლები ხატუნავს ხალხის დაწინაურებას, სოფლის ქა-ლაქობან დახლოებას გლეხობაში ქალაქურ კულტურის მებტანას. ყველა ამის განხორციელების ერთ-ერთი საფუძე-რად კომუნარტივი მიჩნეულია; მერე რა კულტურის შე-შობადას შეიძლება სოფელში ნავითა და მარლით, საპი-ნითა და ცხენის ნაალებით? სად არის ისეთი კულტურე-ლი საჭონელი როგორიცაა მაგ, დუხები, პულერი ლორიგა-ნი, ვიტრინი და ჩულქები, შოკოლადები, სურაბები, ლაქის ხელთათმანები. ჯერსებნი და სხვა? ამისათვის საჭროა მილიონებში წასვლა...

და გაბრიელი მივლინებაში წაიქცა...

ერთი ვიკრის შემდეგ, ცერცვიანის კომუნარტივის ყაფაზენიდან კოპჩიკი გამოიქურთბოდა ეს „კულტურე-ლი“ საქონელი. ხოლო როცა თულუნებთან და კალთებით შედილოდნ გლეხები, ან გლეხის დედაკაცები და კიბხუ-ობდნ:

- ნავით არის?
- არა,
- მარლი, ან საპინი?
- არც ის გახლავით,
- ნაბელი, ან ვაზის სახსლავი?
- არც ის არის!
- მაშ რა გაქვთ?
- დუხი „ლორიგან-კიტა“, სახლდარ-გარეთული, ჩუ-ლქი ვიტრინი, ვალსტრები, ჯერსებნი, პულრები, შო-კოლადები, ლუნ-ტენისის ხელსაწყობი, ლორენტები, კაშნებნი...

— გე, შე, შე, რა განათლებული და ამაქალსტრუ-რა“ რამეები გქონია!

— ოა შელოსა, აქ შემოსვლა რა ხელს მოგცემს?

წაივლით ოღონდ ი ღიბიან არტემისთანა, მარიათან, სა-მეტო მებტ გავადიერებს, მაგრამა შენ ხარ ჩემი ბატონი, იმას ყველაფერი აქვს, თქვენ კი როცა დუხები გქონიათ დაღებთ, გადასით და მერე ერთმანეთს სუნენი...

და ღიბიან არტემის ტექნას ბუზივით ცხვილია მუშე-ტარი, ხოლო კომუნარტივის კი ბუზები, თავებობ და გამგე-თივისი მოაქრინარლებით.

დაღა ფსენების დაკლებს კამპანის ბოლო დღებში, —გაბრიელმა კობტად დაწერილი განცხადება გამოაკაო:

„გლეხები დაკლებულია:

- მიტკალზე, ნარმაზე და ჩიხზე,
- პირველ საჭროებს საგანებზე,
- პარფუმერიაზე და სხვ.

ხოლო როცა გლეხები, ან დედაკაცები შედილოდნ და თხოულობდნ.

— გთავყავ ერთი მებტო ნავით ამიწონენ... ნოქარი ღრეკით უქასუნებდა: — დედაჩემ, ნავით მებტობით კი არა კილოგაზენით იყიდება, მაგრამ ნავით და მავსთანა ნაყარ- ნუყარი საქონელს ჩვენ არა გვაქვს!

— მაშ ორი კილოგრამი ჩიხი მომეცე შეილი!

— ხი, ხი, ხი, დედაჩემ ჩიხთ და ქაივილი კილოგრა-მობით კი არა, მებტობით იყიდება, მაგრამ ჩვენ არც მა-გსთანა საქონელი გვაქვს.

— თითქო დასწრეთ ფსი და დედაკელოთ? თუ არა გაქვთ, ფსი რილს დააკელით?

— ფსი დაკელით, მაგრამ ის ხომ არ დავიწერია მებტკალი, ნარმა და საპინი გვაქვსო? რომ გვეზნდეს, მა-შინ ფსდაკლებით მოგცემბით... და აქ ნოქარი კოპჩიკითი იმეორება „კულტურულ“ საქონლის სახელებს, ხოლო აბრები კუთხეში იღმებოდა.

— არა შეილოსა, აქ შემოსვლა რა ხელს მოგცემს, ისეც ღიბიან არტემისთან წაავლო...

მიუღმა თემმა გაიგო რევეზის ამბავი, გაიგეს გაბრიე-ლის მებტ კომუნარტივის ფულერის გადასანსვლის შესა-ხებ, არც ის დარიათ გლეხობის, რომ გაბრიელი უჩიროს აბანოში“ მიმარქანეს.

კომუნარტივის სათავიში ჩაულვა საქმიანი და სოფლის ქირავიამის მცოდნე მუშაკი, განდა საქონელი, გლეხობა მიქცია კომუნარტივში ვაჭრობას, არტემის ერთხანად დაფუცა დუქინი და ღიბიკ ხოლო გაბრიელმა... ეს, გაბ-რიელი როცა სახსენებლია: ის ხშირად ეკითხება ვაჭარ-ლის დაჯავს:

— სიგარი არა გავქვ?

— არა.

დუხი, ადეკალინი, პულრი, ხიზილადა, ან ბუ-ტერობი?

— არა.

— მაშ რა გაქვთ?

— გამოჩნდებულესიპოჯის, ბიუროკრატებისათვის, არამშაღებისათვის გვაქვს: ციხე, მაგარი პანდური, შავი ქვა და ნაყარი ცელი...

გაბრიელს სურელი აქვს გაიმეოროს გლეხების პა-სუბი:

— არა შეილოსა, თქვენთან ყოფნა რა ხელს მომცემსო? მაგრამ სად წავა? და სიჩუქით უტდის ოთხი წლის გაყუ-ლას.

თარი.

ს ა ქ უ ლ ა ს ი ს ვ ე ბ ი

— იცით რა გითხრათ? ამბოლოა ვირისთავი გავიწე-რლე და ჯერ ასე ბელასლით არ შავრცხებულვარი აი. ამ-ნაირი ახიდა არ მოქმია, ამტული ბიპარო ჯერ არ მინახია! ვა, ეს რა იყო კაცო, ერთი რა არ გამოშალა რაფე-თაში? ყურები ისე ამიქლარუნდა, ვეგონებოდა ვიწრღიან გველოს ჩიხთვირის ენებებით შავში ჰამეც კოპჩიკი გაჯა-ვრდა, როგორ სტროვანი დაბეგვარა: ისე გადამპირილაო ის სამეურბე ივლინდა, რომე მეგონა შავ, ეს არის ქაკ მვე-ლი მიუტრეც მეთი:

— ან ტო გრიაზნი სკატინა, ჯიბვირ, შარალტან ამ ვანქმეზნი რას მიქცებობი? ჰამეც ასე მაგრა რათ მიჩმა-ტეო?

ვეწებობი: — მადამ, ისე მიქე, კაცი მოგდგეს! — მე ისე-ეთო ლეწინდ ენემ გავნივარი, რომ მავსთანა ნიხტო რამე გიყო? რა მარტყამ? რა მარტყამ? არ გეშინიან, რომ ჰო-პობები ავადობდა და მაგ სახაშლომე ღიბი მერე დაკალო? ჩქებტა რაი მინდა, ან უნებარი რამე უნებარი, რომ უნ-ფვის ფირი გავიწებო და მიშტა ვაივილუო მეთი? საქმიეში ხარ? მან უფრო სტროვანი გაჯავრდა, კან-ღისტორს შუშტუქო მიაკეშინა და კონა დადაყენს, ჰამეც მელსკონინ და ღორიკები დახსენებ და ჩაამივივანეს, სე-კრეტიც სწორეთ ექ გამოიარეც და კინდა...

ჰოო, მარლია, ჯერ თავიდან გითხრათ, ოთრემ ისე რას ვაგებთ:

→ ჰეკარაკათ ჩვენი მექამეჩე ჩოლას იავორა ჩამაცი-ვთა თუ — საქულჯან, ეხლა ფსენის დაკლებს დაუწყევი-ლი და სიღნობიდან ქალაქში უჩივით ნუ წახვალ, მეც ვა-მოგყვები — რამეები მაყლიდენ, ხამი კაცი ვარ, არ მამატ-ყულობო...

მამფსონი კაცია, უარი ვერ უთხარი, და შეშვილიდათ-ვის რომ წავლ, თან წავსოვლ.

ბარგი ბეგის წყვილით, ბაღაში არ მივეციოთ და ქალაქი ვაგხალში მიიღო დროეი ახანეთ. ჰამაც ეს იგონა დროეზე დასვი, ადრესი მივეცი და პესკაზე ყაჯარღელ-ხას ნუმურში გავეწავე. იმ ბეშურასხ, იგონოს ხელში ზამ ბილის კარხანკა ეჭირა: მე მამაწული და მიხიხრა:

— საჭულაჯ, ამაში ზაქათლორი იხევიბი არიან, ძალა მინტერესს საქონილია და ქალაქში კეი ფასი ექნე-ბათ, შერ რაღებანაც კონკაში ჯდები, შიგ შიტიანე და ფორთოლია წაშოილიო.

ეგებები იგორჯან, კონკაში ხომ არ იტყებენ, ან ხომ არ გაფრინდებან მეტი? იმან თყო.

— აღხეიბთ იყავი, ნასწავლი ძებები არიან და ჰქევა ნათ: მიიქცივიანო.

კონკაში რო ჩავეციქი, ეს ზამბილი სკამიენის ქვეშ შე ვდგო. რა სჯათის ხალხი გინდა იქ არ იყო, ისე, ბეგის პა-საჯურებით იყვნენ, რომ აღდილისათვის სულ ერთმანეთს ახ ტრბორნენ. ჰამაც ზაფხულსკინით ვაბურებოდი ქაღლები თი-შქის სულ გაშიშვლებულიყვირე რაღა, მოინახე ჩაეცვით და წილს ქვევით და წილს ზევიით ყველაფერი გაბერტლემ-ბინათ.

ჩემს გვერდით ერთი ფაშაფაზა დედაკაცი დაჯდა: შუა ხნის იყო, ჩანსუბებული—სორიო ბოქვას ჯვანდა, ისე ცოტა რაზე ეტევა, გვერდებდა ცირკის მოკირაღვეო. მოკლე კაბა მუხლსათავებს ვერც კი უფარავდა.

უფურცელ და ვიფიკორ; ჰაი გიდი ამასთომან, ქალაქის ქაღლები რა პაკარაკი ვინმეები არიან, ეს ბებერიც რო აცუ-ნცრუებულა და მონდის აპყლია შეშფენის? ნუგებარი რაზე მინიქ იყო, ეს ბებურაბი სწორედ საცალხად მასკა ლორას ჰგავს მეტიო... ჰამაც სულ იმას ჩაეცქეროდა და თვალს არ გაშორებდა... ერთი ცნახით, ამ დედაკაცმა შა-მამბღღირა, შეხტა და იქით მიიწია, ჰამაც კანჭები დიასრ-ისა და იმხის:

— შტო, ტი ხამ, შიბანეშო!

მე ვიფიქრე ხამი გვანიივარ და ეშხიან მეტიქ. გულში ეკაიო: შე ბებურაბო, ხამი რთ ექნებო, სანამ სთფელში დღეკანს გავაფუნდი, ბაზახანაში შემბარაქსთან პრიკაში-კით ვიყავი, ეხლაც ხშირ-მხირანი ჩამოვდივარ ხოლმე, თა-ნაქ ჩემი კეკლეა შენ ასა თახახითა გავრბა მეტიქი...

ერთი ცნახით, ამ ფიქრში რომ ვარ, უტბათ წამოტბა ეს დედაკაცი და შიგ სთფელში ისეთი სილა გამაწუნა, გვე-რინება დღეობის ლავანი მიაკრესო.

ბტყედა ყალ-შაყალი, დაფერეს შუშტუკები, ხალხი შე-ყარა, მილიკია მოვარდა მე ეშხიში ვხლდები, ვერაფერი გა შიგია, ეს ქალიც კი ყვირის—გრაიხანი სკატინა, ხამ, ჯგინ-

გირ, ხულღან არესტული მამენტალა — კანჭებში მიჩიო-ტა და ჰამაც პალუსის ბოლო მამაწყვიტია.

კა, სიყვამილი ვიყო, თუ ამასთანა შარი მენახოს, გეშვი, გავწურუე, შიშინგინთ დაუპატარავი. თვის ვიპარ თლბე. თანაც გავჯავადო, ჰამა არაფერი არ გადის. მილი-კიონი იმხის:—დექით ორივენი, ჩამალით, ურასკაში უნ-და წავაყვანოთო. ადექით, ავიღე ჩემი იმეცის ხამალი და ჩამოვღვლიათო.

უტბათ ამ ზამბილიდან იხემა თავი ამოყა და ამ დე-დაკაცს კანჭში არ უტყინიკა, ჰოქილი იმანი ვახდა, ჩა-ხეხედო, მეორე იხეს იმ ქალის პალუსის ნაჭერი ნისკარტ-ში უტრიავს და ჩაყლაპას უპირებს. თურმე რის ჩქმებტა, რის ფლანი, რის ჰოსტინი; ამ იხევის მიშეული კანჭეით დაუ-ნახნათ. ჰემის ჰიშტატე მოსულთ და კენეა დაუწყიათ ამ ქალსათვანო. იმან კი მე ტყუიან!

ბილიკიანი ბეგის ვინებუე, შვარცხენე ის ქალი, ჰამა კინარბა მიწიქ მე გამამტყუნა: იხევი შენია და ოსა-თო მანღობისათვის ატყენიკო შენა ხართ! — ორი სულტა ზარამოტსამი უნდა ჩაჯდო და ჰამაც ლაზთაინი შტრა-ყუც ვაქცუთხოს!

ეგებები:— უქტა კამხარ, თუ იხეს მინახოთა და ფინ-ხის რამე მიპქარა, თოღ ზარამოტსამიქ ის ჩაჯდეს მათა, შე რას ბერნი, ერთი ჰარიფი ვინტ ჩამოქსულვარ მეტიქ. ჰამაც ეგ იხევი ჩემი არ არიან. იგორჯანს მეტიქ...

გაჯერდა:— კეკოი ტამ, — ჩვენი იგორჯა, მი-ა-გორა არ ეკითათ — შემაგდეს ვირის აბანრში და ორი დღე-ღამე სირისტში ვეკლე, მეურე გამამშევეს და მიხტრეს: სულსკინი შტრაივის პავესკას სახლში მიი-წელყო.

ეგებები:— ეე, ახმას ეს სადაური კანონია, იმ დედაკა-კთან სხვის დედას იხლდეს და შტრაიფი კი მე დამარტყ-ყათ? თუ ის იხევაკი კიდევ ახიდაში დარჩა, პესკაზე ია-გორასთან წაიყვიან და თოღ იმან კიდევ იმას უქმქატან და ჰოქურში შარი-ბარა, გამოფენ მეტიქ!

საქმეში ხარ? გაიკინეს და გამამგდეს. იმას იმას ვმტრა ფაშო, ვისაც ნახესტა პრესტკულინათ ვიჭერო...

— მაშ ჩემის პაჯრე მე რომ ვყოფილიყავ, მაშინაც ახეთ გვერდის ბოჯადლით მეტიქ?

— ჰოკო.

ჰამო ჩახან ასეა, ბეშურაბია ვიყო თუ რომ ის დედაკაცი არ მოვეტნო და ჰანგლათ არ მოვიცეკე მეტიქ...

ძალან გაჯავრებული წამოველო. იმას აქით სულ იმ ნეტრის კინკას ვეგეე: ეჭნება ვიგორი ის დედაკაცი, რომ ერთო ლაზთაინი ისევე უყო — სპორი რაღა, ჩემი შერე-ხევისათვის პასუხი მოგსთხოვო და ჰამაც შტრაფზე უარი ვითქვივინ!

ფარსადხ.

ბ ი ბ ი კ ო ს ქ ე ი ზ ი

— აბა, თითო ჰიქა დაღვიით სადმე, ცრტა არ იყოს და ქე დღილელ ბოშო; ჩვიდეთ აფერ.—უთბოა ტრტიკომ თავის ორ ამხანაგს და ჰკრეს თავი ბნელ სარდალში.

— უბ რა ნეროა ყაო აქანე.—წამოიძახა სურაფიამ. სარქაბოდ მოუსხდენ ერთ სუფრას და დაარკუნეს.

— რას მობითმეთ, ჰამენ ჰირიმე, — შედიდა სარდა-ფის პატრონი.

— კაი ღვინო ვააქეთ? — რაოა გეკადრება, ღვინო ნაინტერესნი ვახაჯავს. — მოვეტიანე ორი ბოთლი თავისი ზაკუსკით.

— ამწუჩი შენი ჰირიმე, — და მიკიტანი ფილო უტებ გაქია.

— ძლიეს არ გიცანი ბიყო.—ეხებრა იოსება ტრტი-კოს—აწი ძანაც, რომ მინდომოს, ვერსად ვერ გმგვექ-ტევა აი ჩვენი მანძელა.

— შენმა ოხრობამ, ოსებრია ეი არა ვარ, რომ გვევიბა-რო; ან ჩხუბი ვენა—გაიხუმრა ტრტიკომ და საბივემ სი-ცილი დაიწყეს.

ფილომ ერთ საინზე ჰური დაიდა, მეორეზე ყურამა, მესამეზე ოთხი ცალი ბოლოე, ერთი კვარტი ღვინოც და ყპაწილებს წინ დაუდგა, და თანც დღე-ღამე: — კამპანიას გაუმარჯოს!..ო.

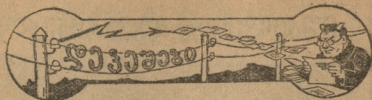
ტრტიკომ ახედ-დახედა ფილოს და გაკვირვებით მი-ა-ძახა:

— ამას ვის მხედავ, ღმერთი მოშკალი ფილო?

— ტრტიკოჯან, ჩემო ტრტიკო, და ფილომ და ტრტი-კომ ერთმანეთი მგერად ჩამოშტნეს.

— საიდან სადაო, წინდა საბო! რა შობი? რაეა ხარ? ხომ კარგად? სტეა თქვენკენ რაამბოვე? ვდაემაბურენ ერთმანეთს.

— იცნობათ—გაახსენდა უტბად ტრტიკოს და ფო-ლოს თავისი ამხანაგები გააცნო.—ესეკ ჩვენი კარგი მის და მეგობარი ფილო შტრაიფო, აბა, ჩემო ფილო, მოწიე სკა-მი!და მეტრის სუფრაზე ნაწივეი ფილო ოთხვის უმლა-ვე მოუჯდა ტრტიკოს.

ქალის კლასობა

ო. ბოგორ ცხელა!
 ცხელა. ცეცხლის ალი მეღება მთელს ტანზე. ზღვა-საკით ტრავეს ჩემი განიერი მკერდი, თვალებს სჭრის შხის ელვარება.
 გახურებულ გულს სწევს და დაგავს ცეცხლის აღმუ-რი.

საბამისმარი (გურია): ზემოხეობის აღმასკობის თავ ეჯღობაზე კორტიკაძემ, ყოველგვარი კავშირი და დამოკიდებულება გასწყვიტა საქმიანობის თემთან და გამოაცხადა ზემოხეობის დამოუკიდებლობა. საქმიანობის მთავარიზას ულტრამატური გაჯეჯენია, რათა ეპოს ნაწილი დაუყონებელი გამოეზავნოს მის განკარგულებას, ჩაზრდაც უნარს ეუბნებინას. მოსალოდნელია შეტაკება.

მიძღვნი: უზო-უქვლად დაკარგა თავისი თავი საქმიანობის საკრედიტო ამზანაგობის თავგადასავალი, რომელიც სიმინდის საყლად იყო წასული. მივიწინა სიხივის შეატყობინოს, თუ სად იმყოფება თვითონ.

წაღვნი: ზაქტომ გახსნა მისიხა, სადაც საქორი საგნების გარდა, რაც არ ვინდა ის არის. მისაზიის მესვეურს, როგორც ახალგაზრდა კაცს, მისაზიში უღობის. წმინდა პაიჭურ სიბრძნობა ურჩევნია. ასე ასწავლეს მას გვიძო იტყობინება.

მიძღვნი: წესლაც კარგი დროსტარება. ბავშვები პეპლებს დასდევენ, ხოლო მათი დედები ანატონობენ.

ქულაში: სასონმა მელოტინის დახმარებით მოახდინა თავის თავზე ცდა, რამაც უნდა შედეგი მიიღოს. აღმონის ყველაზე უფრო ასუქენს თურქს სკოლის ფული. სასონი თანდათან სუქდება.

მაგრამ მის წინააღმდეგ ილაშქრებს ვასილი, რომელიც აპტიკებს, რომ ადამიანს ღირსის ქონი უფრო ასუქებს. იგი ვალსისი წალდით ნადირობს მეზობლის ლომებზე.

ჟიღანე: სკოლაში პაერის გაწმენდის მიზნით, ჩამტერვის ყველა მინები და ესლა ქარი შრე თავისუფლად ნივარდობს.

(ავიზიზა)

სავარჯიშო: პროფკავშირის და პოლიტგანის შორის მიმდინდელი ურთიერთობის გამწვავება. დავა აკეთ მისი შესახებ, თუ ვის ეკუთვნის კლუნი-სამკიხივობა, რომელიც, როგორც სადგომ საგანი, როივეს მხოვე დატოვებულს უყურადღებობა.

(წარუჯა)

ქუთაისი: აღმასკობის განკარგულებით საცდრის ქუჩაზე აკრძალულია მიმოსვლა რამით და ავიდარი, რომ ამით ავიღებულ იქნას თავიდან უმეტესი შემთხვევა. ქულაში შეკრება ვადაწყვეტილია და შეუღლებიან საქართველოს გასაბჭოების ათი წლის თავზე.

(ქუთაისი)

გორი: გულში პირველი შემთხვევა იყო გორის პროფბიურის საქმიანობის არსებობაში, რომ იგი თავის დროზე გააღო მეთვალყურე და მსურველს საშუალება მიუცათ ურწალო-გაზეთების წაიხივოს. მოსალოდნელია ამ იმპათობა მოვლენამ ტაროსი შესცვლოს.

(შენ-ველი)

ბახვი (გურია): ყოველად უწმინდურმა სამედიცინოებამ ნორე გაუჯახა კომკავშირისთვის, რათა ამ უკახის ექვლებმა დასტკონ სამი წლის წინეთ იუკავიკაქშილი ერლესია. „ოკუანტებმა“ უარს აბრუნენ ეკუკავიკაზე. მოსალოდნელია ვჯგორსანთა ოპი. მდღეობის სომხობა წყერის იპარსავე; ამბობენ:—სურულია, „ეკომპობლი“ ომში მიიწე არ შეგვარჩენენ და სჯობია გაპაროსა.

(ს. ბახვილი)

ჩინათი: ყოველი თავიტი (1) მელქისიდე ქუთაისი იავდა ჰკიდის კიბლებს, რომლებიც ჩაუტყვებია დასტერეკვი სტეპისათვის და მიუტოვებია საქათო რაოდენობით ძველ ხელშობს ესლაც აკრძლებს.

(გაუმსკლებლი)

საქმიანობის: ავტობიოს თავგადასავალი უკვლითიდან გამოიწერია დიოგენის ფანარი, რომლებიც უნდა მოახსიოს ტარტაროზორი და სცემოს მას „ტარტაროზი“.

(ბარ-კორი)

თუმცა ეს ასია, მაგრამ მე მამაც არა ვარ ვიყოვლია, რადგან ამ შუა ზაფხულის დღეებში მოსცენებს არ ხაძლევს დიდი სიციხები. როცა შინა ვარ კიდევ უფრო მაძვადიან ვგრძნობ თავს. მიყვარს რომანების კითხვა, მე მაშინ ჩემს თავს ვადარებ ხოლმე ამა თუ იმ, რომანის გმირის, მსურს ხოლმე, რომ მათზე ვამუდევო ვიყო. ესლახან მეტად შემიყვარდა მ. ჯავახიშვილის რომანების კითხვა. მის ნაწარმოებთა შორის ყველაზე უფრო მომწონს **თორი საყვლი**. აქ რომანის გმირი ცუქია მზილაგს და მტაცებს, მტაცებს, რადგან თეფი მისი მოქმედება **მიმარტოვლია მამაკაცების წინააღმდეგ**, გულდამსმით რომინერგობ ვადავიკითხვ ხოლმე განსაკუთრებით იმ ადგილებში, საცა ქალი თავის ქმრის წინააღმდეგ ილაშქრებს. იბრძვის რომ შამაკის ბრუტულებისაგან თავი განითავსოფლოს. მე მაშინ აღტკინებ წამოვიდებხ ხოლმე: „მალაჩინა, მალაჩინა ცუქიაჯან!“ შენ თამამად შეგვიძლია პირველი თუ არა, მეორე ატოვია მაინც და იაკყო ქალი **მოძრაობის ისტორიაში**— ამას ის ხმამაღლა წამოვიდებხ ხოლმე, რომ ჩემი ქმარი, რაც უნდა საქმეში იყოს გათოლო, გვიცოვი წამოვარდება და გაშტერებთ მიყურებს ხოლმე. საცოდავით დასტკინავს თავლებს და დიდხანს უსტკინებ მომიჩრებია. სარბალი მიჩივს — იგი ჩემს ამავე საქციელს, თორემ პირველ ხანებში მკვებე ვადამცდარი ვეგონე რამდენჯერმეკმის დასახებებდა ვაქაო, რომელიც სზრიალ მჭაქრით დამიბრუნებდა ხოლმე.

„იო, შუახინოს და დასწყევლის ღმერთმა ჯავახიშვილია თუ რატა ჯანდაბა, ჩემს სკოლოდ დაუწერეს ის ოხერი რომანები. ლამის არის ქალი მკვებე ვადამირის“.—იტყვის ხოლმე სზრიალ ბრახმო-რიელი.

მე კი ენერგიულობ და თვალებიდან ცეცხლს იადრქვეკუქვტკიცებს, რომ ჯავახიშვილი დიდი მოტიროლია. მას ჯადალი არა ჰყავს ჩემს ქართულ ლიტერატურაში. ვადახიშვილი რამით ჩანსედა ჩემში ცხოვრების ყოველ კუნჭულს და განსაკუთრებით დიდი ნიჭი და ცოდნა გამოიჩინა ქართულ კალის ფხიჭის ასახვაში. შემიძევ იმდენად მე მუცხება ნერვები, რომ ძუ ვეფხივით წამოვიკებები ხოლმე, მივარებები ქმარს და ვლამაძვ რაც კი შემეძლია. შემიძევ ვადავიდიარო იჯახური საქორმოლორა საკითხებზე, მექართობი და ლანდფენენებით უტკიცებს, რაც საქორთა, ახალი ტანსაცმელი, ტუფლები და მოლიაა. ლორივანი და მუსი, პომდა და სხვადსხვა, რაც რომ ქალისათვის აუცილებელ და ვადაუდებელ საქორთობა წარმოადგენს, უტკიცებს; თუ არ შეუსრულებია ჩემს სამართლიანი მოთხოვნილება, ამ შემთხვევაში ვეფხივით, ვაწავლ. სხვას უფრო მდიდარს და ფულიანს ვაყვები. მას კი სიციხელს ვაგწმობებ, ვაფსწავებ, ვადავებ. აღმიწებს უტუქვლად ვასწავლდებივინ. ეუბნები, რომ ჩემი მოთხოვნილებები განსაკუთრებით დაამკვიფოვლოს და ამით მოიხსიანთ თავი ვალი ვაწავს წინაშე; იმ ქალის, რომელიც დღეს აღარ წარმოადგენს მამაკაცისათვის მხოლოდ ვასართობ ნივთს, არაქვლ მის თანასწორსა და მსხვერუფლებით ოლქრვიელ პირივნებას. ასე მიდის ჩემთვის და აყალი-მაყალი მთელი დღეები.

სულშიაშობთ ხოლმე, როცა გრილი სიო დაბურავს, მე უტუქ ვამზადებულ ვარ ვასასიერნებლად. კავალერა მ ს-

თისათვის მიუღწივს რუსთაველის პროსპექტზე. თმებ დასუ-
კუქებულა, პულრით და ღუბით გაბრუნებული გავუყრი
მელაქს მღვდელს და თხელი საათები გუქუქუქობით ხოლმე,
სიყვარულზე, ჩვენი პოპულარი ცხოვრების შესახებ. დაე-
წყებთ რუსთაველის პროსპექტიდან, შემდეგ კინოში, შე-
დმდე არტოში და არტოდან დაბრუნებულნი გზაში ჩემს
სახლამდე. სანამდისაც ჩემი კავალერი აუცილებლად მო-
მაცოცხლებს ხოლმე. ესაბრუნებთ ერთსა და იმავე „სიყვარუ-
ლის“ თემებზე, მეტად საინტერესოა ჩემი ლექსთაფიქრი
მალაღი წვერულვამ გაპასულო. ჩაკვერუტებული.
ფულანა. ტკბილად მოსაუბრე გეგონებთა იაღინი გექუ-
ქუქებო ისე ტკბილი და მომბიბლავი ხმა აქვს. დარღ-
მანდი, ენა-მხვილი და მეტად სანდომიანი. მომაცოცხლებს
ხოლმე მე სახლამდის. შემომხვევს ხელს წელზე, ამოი-
კინის ჟუჟუნა წყლიან თვალებს და ისე კმაყოფილი ნე-

ლის ნაბიჯით გაბრუნდება ხოლმე ჯეირანივით. მე უც-
ქერ, სანახ თვალს არ მივფარებ. ტანში ყოფნატილი და-
მარბუნა ხოლმე შევიდვარ სახლში და ჩემს ქვარს პირიქით
დაღუქუვს საყვედურს და ლაშქვარ-გინებას. ამგვარად მი-
ღიან ჩემი დღეები. ძილის შემდეგ კვლავ რომანების კით-
ხვით ვეპარებ დარღმებს. შემდეგ ვაბრუნებულნი ქართან
ჩხუბს ვანდომებ რამდენიმე საათს, ხოლო საღამოთი კი
კავალერთან აღვრჩობი და სიყვარულით ვეპარებ ჩემთვის
ტკბილსა და სასიამოვნო წუთებს. ასეთია ჩემი აღსარება.
ამით მე ვამტკიცებ, რომ ჩემი ქალები—მოინეო კი აღარა
ვარი მამაკაცების, არამედ მათი თანასწორი. სრულფულე-
ბიანი მოქალაქე და მომავალი ოპოზის მტკიცე საბირველი
და ბურჯი.

ოდიშმალი

სწარამ-ხაშურა

უსუფთაობამ დავიპარო
საესეა ქუჩა ნავგია.
მივიღვართ, ცხენაზე ხელს ვიყუ-
და ესუნთავით სიმწრით-დავგითა.

კოპერატორები არმაკა
გინებთ აფორების მემურტრებს;
თუ ვინმემ ენა შევარა
მიუღერს ბრაზით მუშტებსა.

აბრამაშვილი ივანე
გაზეთში იყო „მეტული“.
პირადი საბრეგვისითათვის
კაცია თვადიდებული.

აღმასკომში კ. ენუქის
მულამ აქვს რაბარუბია,
ორი დღე უნდა უცადო,
რომ მოეცეს მან პასუხია.

აღმასკომისა კულტბალში
მეზალეთ ორი ცხვია-
მთლად ყველაფერი ვადაპარეს,
მეგრამ არავის სცხვრია.
ტარტაროს, ეხლა გვეჭირა
ზენი ჩანგალი, კეტია.
ხაშურში ფოსტის უფროსი
გაბსოვდეს პეტრე გვითა.

თლილაჟუბი.

სამართალი

ყური მათხოვე, მკითხველი,
უხდა დაეწყო ლექსია!
საწყალი ბიჭი გასლავარ
და მაინც თავზე მისხმია.
ღამე სინმარი მაწვალებს
და დღე ცხოვრების ტრადორ!
ვის უთხრა, ან ვის გავანდო
მე ჩემი უბედურება?!
არვის ვაწყუბებ. დაავიჯარ
როგორც ლანდი და ცხოვრებლი
მზე ჩემთვის აღარ ანათებს
და მთავრე დასალოპველი.
ეზივარ, ფიქრები მაწუებს.
ძახილი მესმის შორიდან:
კანგელა ზაქია, ნუ სდუმხარ,
ლექსის წერის დრო მოვიდა.

ქალაქის საავადმყოფო
სულს ღაფავს სიბინძურში
მზრუნველი ხელი არა სწანს
არც შვეში, არცა დამეში.
ოღეს ღრუბელმა რვა ივლისი
ისალბით გავ
და ვაღრინა ქვეყნის
წუხილი, გულის იარა,—
სწორედ იმ ვამად შენობას
ესტურბა ქალი ზებია!
(მას შემდეგ რაღაც დღემლით
ბაღში ხეები ხმებინა),
გადარა ზანიდა იმსა,
ზად გვირდა მისი ხსენება!
ქეთოს, ქეთუზას, ქეთუნა!
აღბად ეს მოეხსენება.

მიღვანი მიხა საღვურის
ამომავალი მთავრე;
მალა ქვიფობს ბიჭებით,
და ძირს წვიმა და ქარია.
ვეულისიანი ექიმი
სამტრედიისა „სიძეა“!
და სამტრედიეა ქალაქი,
სულ სხვაა, ჩემო ბიძია!
გრიშას მეზარის და ლითოს.
(და ლითოსს როგორც წესია
როგორც წესია **მიხასთან**
მიღვის ქალაქის ლექსია,
ლექსი დარჩება ჩემს გულში
როგორც მიხავს სადაური!
მიხას წიყევამს ცხოვრება,
გრიშას—ქუბო და ავური.
ჯაშთან გავბათ ბაქარი,
ბაქარი სიმსო მკალვისა!
მკალვზე მიოდენით ტრადორ!
ტრადორი ფერია შავისა.
ბავი, ნიშანი სიშვის,
ილიას მედიკანისა!
ჯაშების სადარაჯოზე,
„გალობა“ გულისი და იმსა.
ღილა თენდება, შენდება.
მწუხარებს სამი ფიცარი!
ფიცარი საგვლოვიაო,
გლოვით რომ ასე ვიკნდით,
რხევა მჭირდება ქალწულის.

ქალწული მისწონს ჩარკვიანს!
მთა-ბარად ექებს, ვერ ჰპოვა.
რაღაც რომ ტუბი ავლია.
ჩვენი თურნალი ვრცელდება
ეს თუ, კარგა იქნება!
თუ კი არ ივლით სულ უკან.
ვეფიავარ ნამუსს (თუ კი მაქვს)
ზოდამ მოამქლა გულია!
მჭერიან „ღინი ბიჭები“,
კი ლა-თამაშით უვლიან.
რომ არ დავგლო მკითხველი,
საქმე გენა დიდი კეთილი—
სგლობს აქ შექმნივით ხნაურთ;
ჩიტბით, ჩითბით და წერტილით.

კანგელა ზაქია

დიდი ჯისხანი

აქ შინაურ საქონლებს
დაემართათ ძებრია,
და გულტები იქიანა:
— ჩემი ექიმი გვეჭირა.
აღმასკომში მივდუნ,
აბუდა აურ-ზაური.
ტელეფონში წვილი
რამდენიმე შაური...
და ექიმსა ანთოეს
სსე უბედურება.
დაბრუნდენ და დაუწყეს
ლოდინი და ყურება.
(ეს ექიმი, იცნობდეთ,
მეცმარიაშვილი).
უცლან და არ მოიღეს—
ყველა მოწყენილია.
მესამე დღეს მიზრბანდ-
(მოგება და ბილა)...
მეგრამ საქონლები კი
ყველა დაწყვეტილია.
სთქვა:—მე მჭერა ესენ-
დახოცოლა ქირთია.
და დასწერა „რეკეპტი“
მაიი დაწვა ქირთია.
აღბად უნდა უყვადო
შეგებულება ექიმსა!
და ამაზე, გონია,
უარი მას არ ეთქმისა.

...ი.ე.

შემოქმედელი

...ს ყიდვასა ვაპირებ,
 ...კოთი, მიმართე ხელით.
 ფულის მოგება მწადია,
 ჯრიტე არა მიქვს თხელით.
 ექვთიმე ტყვილად ნუ ლამობს,
 აქა ვარ ძველი მგელით.
 (გამოდი თუ შეგიძლია,
 მე საჭიროათ გელით)!

„გზა ნაგზურს, — წყალი ნაწყურს“

თქმულება ძველის-ძველია...
 ნიკიფორესაც დაეიხმარა,
 არის ნამდვილი მელია.

საქმე არ უყვარს, ზარმაცობს,
 სულ ღოღავს წარა-მარათ,
 მაგრამ კი დაფატურდება
 თუ დაეხანებე ფარათ.

ექვთიმემ შემოუთვალა:
 — ამდენი კვებნა კმარათ,
 სჯობია თხილის ყიფიანზე
 ხელი აიღო ჩქარათ.

წინაში ყველას ატყუებ,
 ვინაც კი მოვიტანათ.
 მაგ საჭმესა სჯობს — წახვი
 დაამუშაოთ ყანათ.

თორემ გვიანია ქნება
 თავის და კინჩის ფხანათ.
 რატომ ვერ მიხვდი აბღუნენას.
 რამდენადღა დღეს სხვა ხანათ?

ლიმპლიბიტო.

შობინი და შოსინი

ფოს. რა ქენი, ცაჲ, ყაჲმა ჩაგახა-
 ლიათ?

ფოტ. უი, უი, ნუ გამახსენებ შენი
 ქირიბე... შენსას კაი ყოლიფერი და,
 სულ თლათ მენდელურა და მოკინ-
 ცვილდა ვინცხა ქუთათელიამე, ამისა-
 ნა კაქალის გარევიჯზე.

ფოს. ერთი ქუთათელიამე გაძაგერ-
 სო კაკლებზე რომ ფარშობდა; ყო-
 ვემუ წელიწადს, რომ გვიხიბრდა თუ-
 ვემუ და ავი კილო ვინლა ყოვილა?!

ფოტ. აჲ, მისი მძაი ქუთათელიამე
 არის, მისი ქუთათელი ამოქაჲმა მიწამ
 ადრე.

ფოს. შენ თუ გიკეთად, დღიავ,
 მაინც?

ფოტ. რაცხა გულო, მარა კეთება
 მაინც არ ქვია... მარშან ხეანდრიანის
 მქონდა და წამებდა; წროულს ჯვო-
 ხიას ვარკვიე, წყოთლი კოლოფი მი-
 თხიან; მვეიტანე თუ არა, მოსე ხოცეს
 გაუახსნიე და ვაშინდრე ვაკვრი, ქუ-
 ლეი, ნეაბევი ხეზე შევაფორიე, მე-
 ხილის კოლოცე და ნათვალის, დი-
 ხილდა რუმბა-რუმბა; გვეცხადვი:
 ანურტში რომ მიტოპნიდა ცახის კა-
 ტარში, მუღუღილი და გულზე და კო-
 ტრიალით მოკინძისთილია (ახლა
 მარა რავარც იყო, ერთი ფუთი ამო-
 ვლოტეუ მაინც).

ფოსინე. ოჯო, წაღლი ხომ არ ჩამო
 გიღლია მაღლიდა?

ფოტინე. რა შუაშია არა, დღო, ამა
 ვინას კეთდა ჩაუკლებლად? წროუნ-
 დლისანიამი ბინც კაცს არ მოსწორია.

ფოს. ია მაინც თუ გაყიდე ასს
 ტუპში?

საგარეჯოს თაბრუმი

სურ. შერელინგის

მოკარნახე (მთვრალ მსახიობებს): დაიქუტე თქვენ ოჯახი... გამოიღ-
 ვიეთ, წარმოდგენა იწყება..

ფოს. იგი იკი, დღო, მარა რაიყველი
 დაითიული ვიყავით დღის ხორცა,
 რაცხა ცოცას ჩაფიჯათ, კაცს მივაწე-
 ბე, პაწევი ვალი მქონდა და მე ქე დაე-
 რიბი ასე. წინ და თუკნ ხელს ვიფარებ.

ფოტ. უი, გულო, სულ კი მეთებო-
 ლა; თვარა ვინ ჩილდა? ვიყთ ასე საფა-
 რიზო შემიგელი. თუ არაკაიო აფერს
 შემიკერავს, მიმზირონ... მშედობით,
 თაო და როის მქონდა ბედი.

შხანკოლა

ლიხაური (გურია)

ემდურის გასულ წელიწადს
 ზოგ-ზოგი მოსახლობა:
 —ღვინო ნაკლები მოვიდა,
 მეჩხრობს ქეოფი, ღრეობა.

მაგრამ ზოგიერთ ყმაწვილებს,
 ხოში რომ აუტცხადღესა,—
 სად ვინდა რომ ვერ იშოვნოს
 ნოეს ცრემლები—ადეს!
 ზშირად ეფინა მოედანს
 ახალგაზრდათა გუნდები
 ნაღვინე-წაზარბოშები,
 ბარბაცით, მოხროლ კუნთებით.

ჩხუბი, თან ქეების ტრიალი
 და მკლავში ხელის ტანებია.
 ერთხელ თუ ორხელ, არ ვიცი,
 კიდევ იელღეს დანებმა.

მაინც რა ფინთი კაცია
 ეს თამაჯდომარე ალიო?
 დასძახა სამკოსი სახელით:
 ჯჯა: „უ არ ვნახო მთვარალი.
 თუ დათვრეთ, ღმერთი გავიწყრეთ,
 მადლე მონახეთ შინაო“.

ამ სახით „მოვარჯიშენი“
 სულ ყველა დავეკიშნათ.
 „ვის უნახავსო ღვინის სმით,
 სარგებლობათ, სერიო“...
 ასე მოგვეკლო, ტრატაროხ;
 თვალის გართობა სერიო.

სუსის ამაგები

ათანასი.

ეს ჩვენი დაბა-სოფელი
 გაიგისა ვეჭარ-ჩარჩებთ.
 ხალხს ემზინა და ამბობს:
 მათგან ჩვენ ვერ ვადგარჩებთ.
 მაგრამ... სტრიონ ჩარჩებთ.
 —დაგედვა ბევრი ვალეობი.
 აჲ „უბო“—ს გაძლიერებამ
 მთლად დაგეყარა თვალეობი.
 რომ ათარ არის იმედი!
 მწარეა ჩვენი ყოფაო.

ჩვენი დილოურ ნავეჭო
 სალოლოებს არ ეყოფაო.
 ეხლანს უფრო მკარავლდენ
 სირავ-მიკიტან ძველებო,
 მოქნილი ენის პატრონნი,
 პური-ღვინის გამყდელეობი.
 ბალოლომე, სურ, სამსონი
 ეხლა აწყოთენ დიდ ომსა.
 პროტეტის ნოტას ფშხაბდენ
 ჩვენი მალეოთ პრიდომსა.
 აიონ დაგვიტეს ქალეობა
 მიართავს ნოტა ძლიერო:
 —არაგორი თესლი მოგვეკით?
 რატომ დაგეყარეთ მიზეო?
 არანმა უღუნია:—ღღიავ,
 რას მუღუნებთ თქვენიო?
 პარკის მოსავალს ებარა
 ჩემი კოლ-შვილის რჩენა!

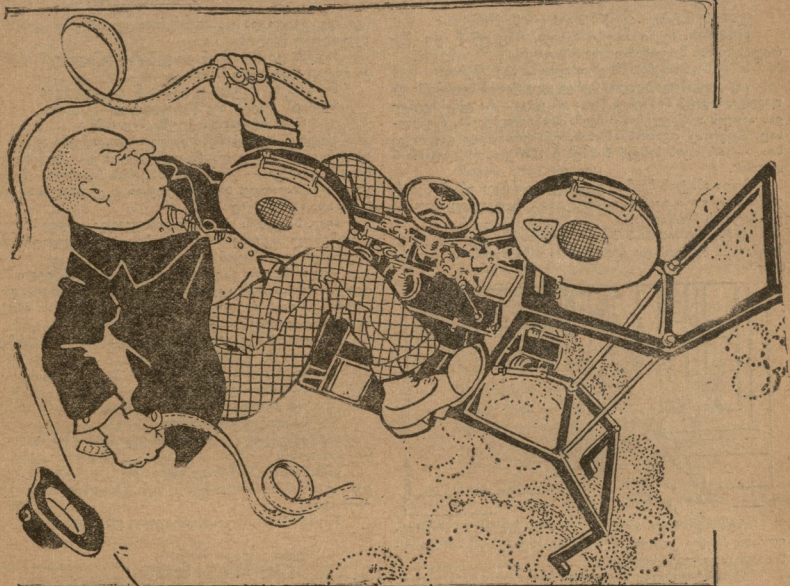
გლიკეაჲ.

დაჯინებენ

გერგოგინებენ

სურ. შვირლინგის

მირბის მიჭოლვას აღმა-დაღმა ეს სახკინბრეწვეი, ის სულ ჩემია, ამ საქმეში არც ერთი ბეწვე არვის ეკუთვნის... მაშ გასწი კინოვ და წამოყვანე; მუღამ გასოვდეს, შენი ღმერთი ვარ მე—გერმანე.

მოსოცვაპარიზში ჩემს ქენებას არ აქვს საზღვარი; თუმც ჩვენს ფილმებზე ყველგან გვიღობრეს ცივ-ცივი ვარი, მაგრამ ნუ დარღობ. ნუ გაღმობჭირი შენ კრემლის ოჯახსა, და ფული მომეც მე ფულებით გაუმადლარსა.

მომეც ქანჭარი, აიღე ვალი და მაგრძობინე ცხოვრების დღეათი. „მერსედესი“ მყავს მე სწრაფ-მავალი, გადამატარა კელენი და ღრენი.

„ნუ შემობრალბე „დაქანცულობით“ თავგანწირულსა შენსა მხედარსა.

არ დაგიმაღავე—მე შენ გიქცერი, როგორც მეწვეულ ფურსს და სახედარსა.

პერესტიანის „საფურს-საფლავში“ გზას გამინათებს ბარსკის „მუჭურა“;

„მეცხერ ზეითი“ კი დაპებრავს ნავში, როგორც „მეხედელი მიჭავა“—ს ქურა.

გასწი... მაგრამ, ო—რადა გასწიო; ძლიეს-და მიხობხავ შენ უგზო-უკვლოთ.

არა, არ მითხობა—ბატონო ჩემო, ცოტა თობარის უნდა დაუკლოთ გერ შემაშინებს მე რევიზია; (როცა მოიდა, რა გ... ი?) „თუ კი აქამდე მას არ ემონა, არც აწ ემონოს შენი“ გერმანე.

დაე, აყენონ ჩემს შესახებ ბული და მტერი! „ვერ შემაშინოს მისმა ბასრმა მოსისხლე მტერი“—ოცნება ჩემი უსაზღვროა... გასწი... ჰაბარდა. ნუ თუ ვერ ხედავ—სახკინბრეწვეი მთლად მე ჩამბარდა?!

„ცუდით ხომ მაინც არა ჩაიყვან“ აქე იმაოდ „ფულის კეთება“?

ჩვენგან თელილსა სალოაროს ჰქონდეს, შე და რევისორთ რაც გაღაგერგება.

„და ჩემს შემდგომად მოძმესა ჩემს-სიძნელე გზისა“ არ გაუჭირდეს,

„და შეუბოვრად“ გაღმა ედავოს, გამოღმა ვინმე თუ აღხირდეს.

გერგოგინებრეწვი სახელია აწ სახკინბრეწვის. ის შე შევქენი (!) ჩემებრ გული მასზე ვის ეწვის?! ოცნება ჩემი ფრთიანია... გასწი... ჰაბარდა... ნუ თუ ვერ ხედავ—სახკინბრეწვეი მთლად მე ჩამბარდა?!
ენუქი.

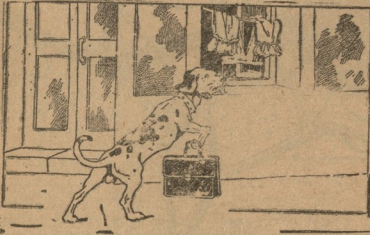
ცნობათა შიშვება

კვანტს: მართლი ავლია: პირიბილი ბევრი აქვს. სიჭკამარა: ჩვენი პასუხი იგივეა, რაც უწინ იყო. წერლის თებას მოვიხმართ სურათისათვის. თქვენს „ახილენა“-ში ერთი ლაგას ასე სწერია: „უნდა გამოვტყუდო: მერვე ვაგუფიან მეცხრეში ვა დავედი, მაგრამ ნინუხების წერა არ ვიცო... რა ვქნა ჩვენთვის არავის უსწავლებია... ჩვემა მასწავლებელმა, რომელსაც, როგორც თვითონ ამბობს, უნივერსიტეტი გაუთავებია, — არ იცის სახეენ ნინუხების მმარბება და დაფასთან დგომა“.

შოდა ამიტომ ჩვენი გულწრფელი რჩევა იქნება: გერ გეროობით თავი ვაანებეთ პოეტობას, რომელსაც სჯობია გრამატის შესწავლა.

ტარტაროზის მძის შვილს (ხილისთავი, გურია): გვიგზავნი ამ სურათს და გვთხოვთ იგი მოვიათავსოთ ქურობელში.

აქ გასაკვირალი არაფერი არ არის ჩვენთვის. პოეტებისათვის ხალხი კი არა, ჩვენ ისეთი კაცოც გვიჩანას. რომელიც ასეთ ლექსს სწერდა:

გალავინსკე მივიღოდი
ცხვ კი დავინახე.
ძალიდ პორტფელს მიათრედა
თვით მე ვნახე დავინახე,—

და თავისი თავი პოეტად მიჩნდა. (რას ნიშნავს ახრის თავისუფლება?)

შავ-შენ-ვლად-ვენს (ქუთაისი): მოგვასვენეთ რა! რა დღევიშავებთა თქვენთვის? ან და რა დღევიშავებთ თქვენმა საწყალებმა თავმა, რომლის ტენს ასე აწუხებთ! ნუ თუ ისე დიდი სტყებნია, ქუთაისში, რომ დაბაიანის ტენზე გავლენას ახდენს?! ავი ვიამახუბეთ ერთჯერად? მეტი რა საჭიროა?

სოკანეს (ხილის-თავი): ბევრი უწამლეთ ამ თქვენს წეროლს. მაგრამ თქვენი ეჭმის მჭერ გამოუწერილი და თქვენს ადუთაქში დამხალისული წამალი ჰქონებია მიღებულიო. ე. ი. მოწამლული საწყალი. სულის ამოხოის რწონ მიათა ხახელი წმობიანს.

ი. მისი ამონაკენისი:
ო, აფთაქო, ბევრი
იმსხვერპლი შენ საწყალი:
ნენი წამალი არის
აღუღებული წყალი.

—
აქნებ ექიმს დაეძებო,—
თქვენ ხართ „მალერიანი“!
მიღით სამიკტინოში,—
იქ არს ვალერიანი.

(გაუწუნენა საწყალმა, მაგრამ სიკვდილისას შგომღ-გომის ბუხელით შწარულ უკინთა თავის მტრებს).

შანკიან-იშვილს: გომელიო, მარტყო შინარსი მეტად გაქაინურებულაო, რითმები კოკლია; ყველა ამის გამო ჩვენ

იგი შეგვეცოდა და ეინახეთ ერთი კვირის განმავლობაში. შეგიძლიათ წილითო.

მავეს (გორი): ჩვენ არ გვწამს სასწაული, მაგრამ აქ კი არაღაც ანეცეფური მოხდა.

მოიფთხეთ თქვენს ლექსიდან ეს ადღიო:
ზინაძე! კისერი ისე წეროლი გაქვს,
რომ ჩაგვიარდა კოვში ნაცარში...
—

როცა ეს სტრიქონები წაეკითხეთ, თქვენი ლექსი ხე-ლიდან გავესტლტა და (სად ჩაგვარდებოდა კი მიხედვებით). ასე სთქვა: — კოვში თუ ნაცარში ჩაგვარდა—მე რომ გოლარში ჩაგვარდ, ხომ უტეთესია ყურნალისათვისო! (კარგადაც მოტყულო).

სილ, ზახველს: ესენი არ გამოგადგა. კიდევ სინჯეთ. გინყენებულ საკითხებს ნუ შეეხებით. ყოველდღიურ ცნობრებას კარგაზომიდან აძილით თქვითი.

კლიანი-მელას: ეს გურული სცენა კი არა, მთელი მსოფ-ფლოს სცენაა. ჩვენი ყურნალი თექვსმეტი გვერდია, და იმ თექვსმეტი გვერდი ვერ დაიკვიდა თქვენს სცენას. ამიტომ იგი უფრო დიდ ფართობში მოვითავსეთ.

სტავილას (ლაგოდეგს): ეპოს გამოგობის წევრებ—
ენ- ზახაროვს გვეყვით:

არ სცალია საქმისთვის—
იამაშნია გართული.
ეს ხელობა იმისთვის
მარტივია, არ-ართული.

მა, დაბეჭდეთ, მაგრამ, ჩვენ გვერინა:ამაოა მგლის თა ვზე სახარების კოსხვა.

„ისკინაპირმელს“: სჯობდა მართლაც დაგვეცეთ რე-ქსმ — ეკონომია, რითაც რვა კაპიო (მარკის ფასი) გადავი-ორებოდათ.

მალაქიას (ხარ-რეგს) არაფერი უბედურება არ არის ზინამ თუ:

ჩვენი ვალიკო მალრამე
გავვილანდა, შგარცხინა.
ცალი უღვაში მოგნაკა,
როცა სახლში დაბინა.
ვალიკომ რომ გაიღვიძა,
უთხრა ზინას:—რა ჰქენიო?

სახლში ცოლითან ვიღარ შივალ—
შენ გავიწყრენ გამჩენიო!
ზინამ უთხრა:—მეც ეს მინდა
რომ შენ ვალე ჩემი ქმარი.
მოვალატებ,—მამონ ნახავ
რომ ვაღაწო ცხვირში ძმარი.
მაგრამ ხერხი მოვიფნა:

მან ნეთრეც მოვიწავა.
სახლში ახლ ნათხოვ ქალიდან
გაიღიმა, გაიპრანება,
უთხრა: — ჩემო დელოფალო,
ახე უფრო მშვენიო.
თანამედროვე კაცი ვარ,
არაფრის არ მცხვენიაო.

ვარდენ ლავანთილს: ეს შარადა შარშანწინ გამოვ-ზანეთ, მაგრამ არ დაბეჭდეთ, როცა შარადაშ ამ აოაკს მიკოხალღვდით:

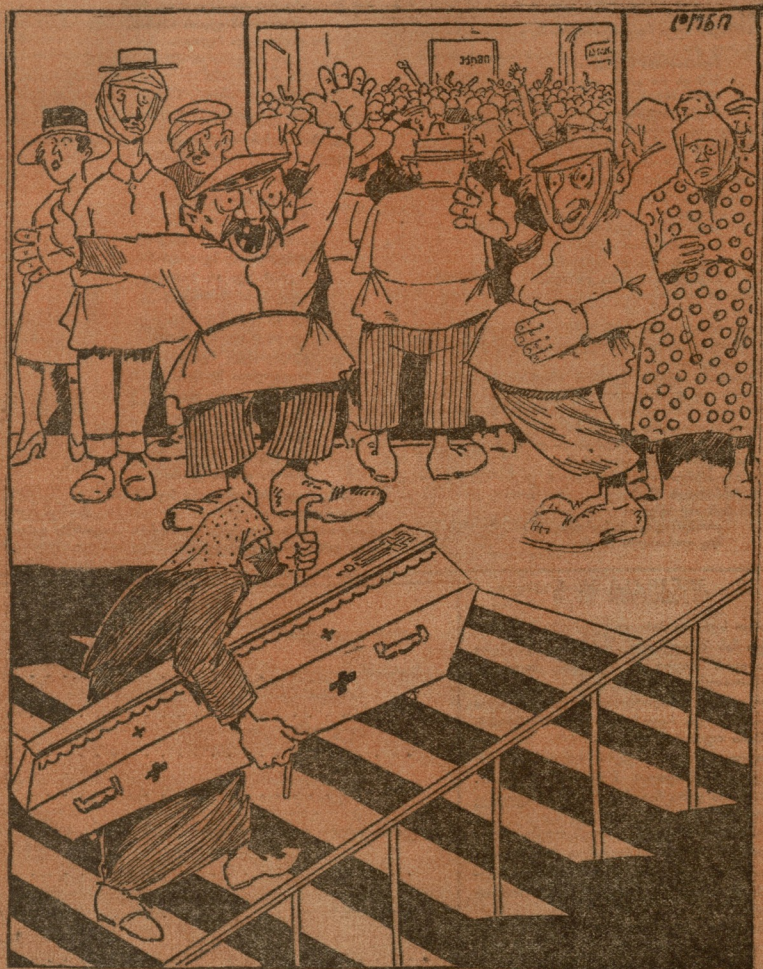
მხოლოდ სულ არა, ანანია
მას წინიდან ორი,
მე მომიცით დანარჩენი
გაისრულეთ შორი,—

სეკ მოვიტყუეთ: გავისრლოეთ და მთელი შარადაც მას გაქვეა. (არაფერი გესაიამოვნეს ჩვენგანს). ნეკროლოგზე არ ვებეჭდეთ ყურნალში.

შეფდობს: (მართლაც უბედო ყოფილხარ!) არ დაბე-ჭდება.

გათვალისწინება

სურ. ღონის

სად მოგაქვს, დედიჯან, ეს კუბო? აქ ამბულატორია არის!

— მეც იმიტომ მომაქვს, შეილებო!... ამდენ რიგს და დავიდარაბას ავადმყოფი და მოხუცებული კი არა, კარგადყოფი და ჯიერი ვერ გაუძლებს. მზად რომ შექნება, ის არ სჯობია მერმე კალაქში კუბოსათვის სირბილს?!